

SCAUNUL DE DOMNIE AL LUI DUMNEZEU - Partea a doua

Slăvit

să fie Domnul! Dumnezeu să vă binecuvânteze sfinților. În timp ce ne aflăm în picioare să luăm Bibliile și să le deschidem la Isaia 66.1-2:

„Așa

vorbește Domnul: „Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele! Ce casă ați putea voi să-Mi zidiți și ce loc Mi-ați putea voi da ca locuință?

Toate

aceste lucruri doar mâna Mea le-a făcut și toate și-au căpătat astfel ființa”, zice Domnul. „Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de Cuvântul Meu.”

Sunt niște versete minunate pentru că Domnul a întrebat: „Ce casă Îmi veți zidi căci *cerul este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele?*”, ceea ce înseamnă că El le umple pe amândouă în același timp, că El Se află în ambele în același timp.

„Toate

aceste lucruri doar mâna Mea le-a făcut și toate și-au căpătat astfel ființa”, zice Domnul. „Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile...”

Ce a vrut să spună El? El căuta un Templu, dar a spus că va privi spre cineva.

„Iată

*spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit,
spre cel ce se teme de Cuvântul Meu.”*

Să deschidem Bibliile la Psalmul 132. Reiau totul de unde am rămas data trecută, de aceea, subiectul din această dimineață este **„Scaunul de domnie al lui Dumnezeu”**, *partea a doua*. Există o porțiune la care nu am ajuns și de aceea, aș vrea să vă împărtășesc gândurile mele. Dar înainte, vom face o mică recapitulare. Să privim aici la Psalmul 132.

„Da,

Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui și a zis...”

Fratele Branham a spus că Sionul este Mireasa.

Așadar, unde vrea să locuiască Dumnezeu? În Sion. Ce este Sionul? Mireasa.

Nu Sionul l-a ales pe El, ci El a ales Sionul. Nu a fost ideea Sionului, ci a fost ideea Sa. Nu cineva a pus o etichetă înafara Miresei pe care să scrie: „Locul în care locuiește Dumnezeu”, nu, ci Domnul a ales Sionul.

„Acesta

este locul Meu de odihnă pe vecie; voi locui în el, căci l-am dorit.”

Așadar, care este locul odihnei Sale? Sionul.

Acum vom merge la Fapte capitolul 7, și vom sări la sfârșit, unde Ștefan a vorbit în fața sinedriului, Ștefan fiind un diacon prin care Dumnezeu a făcut lucrări mari. Ei nu au putut contesta lucrurile pe care le-a spus el, nu au putut contesta înțelepciunea sa și nu au putut opri Duhul prin care vorbea. De aceea, a fost chemat în fața sinedriului, iar el a început să le predice o predică în care s-a întors la început și le-a propovăduit tot Vechiul Testament, iar la sfârșit, în versetul 44 a spus:

„Părinții

noștri aveau în pustie cortul întâlnirii, așa cum îl rânduise Cel ce a spus lui Moise să-l facă după chipul pe care-l văzuse.”

Apostolul Pavel a reluat aceasta în Cartea Evreilor. Ceea ce a zidit Moise a fost ceea ce a văzut în ceruri. Moise nu a zidit ceva din proprie inițiativă, ci i-a fost arătat Cortul din cer și ceea ce a văzut în cer a reprodus pe pământ.

„Și

părinții noștri l-au adus, la rândul lor, sub povățuirea lui Iosua, când au intrat în țara stăpânită de neamurile pe care Dumnezeu le-a izgonit dinaintea părinților noștri, și a rămas acolo până în zilele lui David.

David a

căpătat milă înaintea lui Dumnezeu și a cerut să ridice o locuință pentru Dumnezeul lui Iacov.

Și

Solomon a fost acela care l-a zidit o casă.

Dar Cel

Preaînalt nu locuiește în locașuri făcute de mâini omenești, cum zice prorocul:

„Cerul

este scaunul Meu de domnie, și pământul este așternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă Îmi veți zidi voi Mie, zice Domnul, sau care va fi locul Meu de odihnă?”

Întrebarea este „Ce

fel de casă Îmi veți zidi voi Mie, zice Domnul, sau care va fi locul Meu de odihnă?" El Și-a ales deja Locul Său de odihnă, acesta fiind Sionul, El l-a ales deja ca locul Său de odihnă pentru vecie. Pentru că suntem la recapitulare, în **Statura de om mare în Hristos**, fratele Branham a spus:

„Aici, Biblia

spune că Ștefan a vorbit despre Solomon care a zidit un Templu „dar Cel Preaînalt nu locuiește în temple făcute de mâini omenești. Cerul este scaunul Meu de domnie, și pământul este așternutul picioarelor Mele. Unde va fi locul Meu de odihnă?” „Dar Tu Mi-ai pregătit un trup”. Amin. Iată-L! „Tu Mi-ai pregătit un trup”. Dumnezeu locuiește în statura unui om, reflectându-Se pe Sine în aceea Ființă. Închinarea desăvârșită! Dumnezeu în noi; noi fiind Cortul Său, Dumnezeu manifestându-se în noi.”

Noi căutăm un loc de închinare, iar acesta este în Sion.

Locul închinării desăvârșite nu este această clădire, nu acesta este locul închinării desăvârșite, ci este un loc închinat în care vin corturile lui Dumnezeu. Nu este acest loc, ci închinarea desăvârșită are loc când Dumnezeu va sta pe scaunul de domnie în inima voastră. Când El Își are cortul în copiii Săi, aceasta este închinarea desăvârșită.

„Tu

Mi-ai pregătit un trup”. Dumnezeu locuiește în statura unui om, reflectându-Se pe Sine în aceea Ființă. Închinarea desăvârșită! Dumnezeu în noi, noi fiind Cortul Său, Dumnezeu manifestându-se în noi. Oh, cum am putea să zăbovim asupra

acestui subiect până când aproape v-ați sufoca aici, din pricina căldurii.

Observați, Dumnezeu întotdeauna, în orice timp, S-a reflectat pe Sine în om.”

Așadar ce face El acum? Ceea ce a făcut întotdeauna, în toate timpurile, S-a oglindit pe Sine în om. Fratele Branham, Ștefan sau Pavel ne-au spus că Moise a văzut Cortul în cer, acesta fiind reprodus pe pământ, iar când privim la cel ce e fost reprodus, putem vedea că există trei părți:

1. Curtea
dinafară
2. Curtea
dinăuntru
3. Sfânta
sfintelor

Fratele Branham a luat toate acestea și le-a simbolizat prin om. Cortul de pe pământ a fost făcut după cel din cer despre care el a spus că S-a oglindit în om. Ce a fost oglindit în om? Faptul că omul este o ființă alcătuită din trei părți, un cort din trei părți: o curte dinafară, o curte dinăuntru și o Sfântă a Sfintelor adică un trup, un duh și un suflet. Totul reflecta același lucru. Cortul făcut de Moise îl reflecta pe cel din cer, care S-a reflectat la rândul său în om, deci omul era oglindit în cer.

Să mergem acum împreună la Evrei 10.5:

„De aceea, când intră în lume, El zice: „Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos, ci Mi-ai pregătit un trup.”

În continuare, în mesajul **Statura unui om desăvârșit**, fratele Branham a spus:

„Cortul este bineînțeles un loc unde mergem să ne odihnim, să ne reîmprospătăm și așa mai departe, în care ne odihnim. Pavel vorbește despre aceasta în Evrei 10.5:

„De aceea, când intră în lume, El zice: „Tu n-ai voit nici jertfă (Acesta este Hristos), nici prinos, ci Mi-ai pregătit un trup.” Care este Cortul acum? Un Trup, Dumnezeu locuind într-un Trup.

Cândva,
când Dumnezeu a venit jos pe un munte, chiar dacă un taur sau o vacă se
apropiau
de munte, trebuiau să fie omorâți. Dumnezeu este atât de sfânt!

Seara
trecută, am văzut Îngerii aceia care își acopereau fețele. Serafimii sfinți cu
fețele sfinte, neștiind ce înseamnă păcatul, trebuiau să își acopere fețele în
Prezența lui Dumnezeu; trebuiau să-și acopere picioarele, în umilință.

Dumnezeul
cel sfânt nu putea trece păcatul cu vederea pentru ca nimic să nu se atingă de
muntele unde se afla El.

Apoi,
Dumnezeu S-a făcut trup și a locuit printre noi, în chipul lui Isus Hristos,
Fiul Său, creația Sa, iar acel Fiu Și-a dat Viața, iar celula de Sânge a lui Dumnezeu
a fost ruptă pentru ca Viața să poată ieși din Sânge, la noi.

Prin
acel Sânge noi suntem curățiți, sângele nostru, viața noastră, care a venit la
existență prin dorință sexuală, care a adus viața noastră în lume. Sângele lui
Isus Hristos ne curăță, schimbă natura noastră, trimițând Duhul Sfânt peste
noi; astfel, ne-am schimbat în natura Divină a lui Dumnezeu **și am devenit o
casă pentru Dumnezeu. Isus**
a spus „În ziua aceea veți ști că Eu sunt în Tatăl, și că Tatăl este în Mine;
Eu în voi și voi în Mine”. Vedeți?

În **Epoca**
bisericii Efes din Cartea Epocilor Bisericii, fratele Branham a
spus:

„De ce

a trebuit să fie așa? De ce a trebuit să vină sămânța șarpelui pe această cale?

Omul a fost creat pentru Dumnezeu. **Omul trebuia să fie Templul lui Dumnezeu.**”

Totul a fost pângărit, de ce a venit sămânța șarpelui așa?

Ce s-a întâmplat? **Omul trebuia să fie Templul lui Dumnezeu.** Locul de odihnă al lui Dumnezeu (al Duhului Sfânt) templul Său, era omul.”

Așadar, obiectivul lui Dumnezeu nu a fost Cortul din pustie.

Cortul din pustie a intrat în scenă din pricina căderii, însă obiectivul lui Dumnezeu era să locuiască în om. Amin!

Să mergem la 2 Corinteni 6.16:

„Cum se

împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.”

Acesta a fost scopul lui Dumnezeu, dorința Sa, alegerea Sa,

El a ales Sionul ca să Se odihnească pentru totdeauna în El. Dorința Sa a fost

să aibă un popor al cărui Dumnezeu să fie El, „noi suntem Templul Dumnezeului celui viu”, nu al unui Dumnezeu de

ieri, nu al unui Dumnezeu din trecut, ci al Dumnezeului celui viu. Petru a spus

că noi suntem pietre vii adică pietre care trăiesc la prezent, suntem pietre

vii pentru că Dumnezeu este un Dumnezeu viu, al zilei de azi, prezente, un

Dumnezeu care este viu chiar în această clipă, care locuiește în noi, este un

Dumnezeu viu care cortuiește chiar acum în noi. Nu este ceva ce a fost sau care va fi, ci locul potrivit pentru închinare este ceea ce se petrece chiar acum.

Slăvit să fie Dumnezeu!

Să citim mai departe din **Statura unui om desăvârșit**:

„Acum,
aceasta este Casa în care locuiește Dumnezeu; nu o clădire cu clopot mare în vârful ei și o turlă mare. Vedeți? „Ci Mi-ai pregătit un trup”, un Trup în care poate locui Dumnezeu, în care poate umbla Dumnezeu, în care Dumnezeu poate vedea, în care Dumnezeu poate vorbi, în care Dumnezeu poate lucra. Amin! Un instrument viu al lui Dumnezeu, **Dumnezeu umblând pe două picioare, în voi.**”

Fratele Branham a luat versetul „Tu mi-ai pregătit un trup” care se referă la Hristos și a arătat că în acea zi, a avut împlinire în Isus Hristos care umbla pe pământ, dar are împlinire și astăzi pentru că și în ziua noastră este Isus Hristos. Nu este „Hristos atunci”, iar acum este Mireasa, nu, a fost Isus Hristos, iar acum este Mireasa Hristos. Este încă Hristos, parte bărbătească și parte femeiască. Acesta este Trupul care a fost pregătit.

„Pașii celor neprihăniți sunt călăuziți de Dumnezeu”, Dumnezeu umblând în voi. „Pentru că voi sunteți epistole vii, citite de toți oamenii”. Iar dacă Viața care este în Hristos Se regăsește și în voi, veți rodi Viața pe care a rodit-o Hristos.”

În mesajul **Întoarcere și Jubileu** de la sfârșitul anului 1962, fratele Branham a spus:

„...La început a fost Cuvântul, și Cuvântul a fost cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi. Oile Mele ascultă aceasta. Ele o știu. Ele nu vor urma un străin”. Ele nu ascultă aceste crezuri; ele nu ascultă aceste dogme și aceste lucruri care au fost injectate ca să alcătuiască o organizație în locul unui trup. „Mi-ai pregătit un trup”, a spus

Dumnezeu în Evrei. „Mi-ai pregătit un trup. Nu ai voit nici jertfe, nici prinos, ci Mi-ai pregătit un trup”, un trup de credincioși, un trup care a fost născut.”

Care este acel Trup? La ce trup ne gândim când citim Evrei 10.5? Este Trupul credincioșilor, care potrivit lui Pavel este Trupul lui Isus Hristos.

În mesajul **Dedicare** de la sfârșitul anului 1962, citim :

„Cât de frumos este Evrei 10.5!”

Mie îmi place când fratele Branham ne oferă tălmăcirea Scripturilor pentru că teologii au idei diferite, iar noi citim și avem o altă idee, dar fratele Branham ne-a adus idea corectă pentru ziua noastră. El a luat un verset și l-a adus la prezent arătându-ne cum trebuie să înțelegem acel verset în Lumina epocii în care trăim.

„Cât de frumos este Evrei 10.5: „Mi-ai pregătit un trup”, arătând că Dumnezeu urma să locuiască într-un trup. „...Mi-ai pregătit”. Oh! Și când acest trup a fost făcut o Jertfă, când a fost jertfit Mielul corect, Dumnezeu a venit în Propriul Său Trup, care a fost Mireasa Sa.”

Să deschidem acum la Efeseni 2.19-22. Merg repede pentru că încă recapitulăm, dar mie îmi place recapitularea.

Dar, *„voi nu mai sunteți*

*nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții,
oameni din casa lui Dumnezeu,*

fiind

*zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind
Isus Hristos.*

În El

toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul.

Și prin

*El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin
Duhul.”*

Unde trăiește Dumnezeu? Chiar acolo, în casa lui Dumnezeu
prin Duhul.

Acum aș vrea să privim din nou la fotografia care i-a fost
făcută fratelui Branham și care a fost intitulată „*Altarul de foc.*” Fotografia a fost
făcută în vara anului 1959. Aș
vrea să privim la ceea ce a spus fratele Branham despre această fotografie ca să
putem înțelege aceasta și de aici să trecem la lucrurile pe care aș vrea să vi
le împărtășesc astăzi.

Aș vrea să citesc din seria **Descoperirea lui Isus Hristos**, dar dacă vom căuta în Mesaj, este vorba despre **Apocalipsa capitolul 4**, partea a doua. A fost predicată la începutul lunii ianuarie 1961. Majoritatea citatelor pe care le voi aduce acum provin din partea a doua și a treia, care au fost predicate în luna ianuarie 1961. Vă încurajez să citiți aceste două mesaje pentru că sunt foarte bune. Ca text al acestui mesaj, fratele Branham a citit din Ezechiel capitolul 1. Să vedem ceea ce a spus el:

„Înfățișarea

Sa era ca a unei pietre de iaspis și de sardiu”. Să mergem înapoi. Mai avem puțin timp, nu-i așa? Mai avem încă patruzeci de minute. Să mergem la Ezechiel capitolul 1. Deschideți Biblia în Vechiul Testament, la Ezechiel și să citim aici, unde L-a văzut și Ezechiel. Să comparăm aceste două Scripturi ca să vedem unde ne aflăm.

Ezechiel

capitolul 1, în regulă. Voi citi primele cinci versete, așa cum am notat aici, de la versetul 26 la versetul 28. Să citim acum primele cinci versete din primul capitol al cărții profetului Ezechiel. În regulă:

„În al

treizecilea an, în a cincea zi a lunii a patra, pe când eram între prinșii de război de la râul Chebar, s-au deschis cerurile și am avut vedenii dumnezeiești.

În a

cincea zi a lunii – era în anul al cincilea al robiei împăratului Ioiachin,

Cuvântul

Domnului a vorbit lui Ezechiel, fiul lui Buzi, preotul, în țara haldeenilor, lângă râul Chebar, și acolo a venit mâna Domnului peste el.

M-am

uitat și iată că au venit de la miazănoapte un vânt năprasnic...”

Fiți

atenți la acest profet de aici, care a trăit cu cinci sute nouăzeci și cinci de ani înainte de venirea lui Hristos, urmăriți cum această vedenie se compară cu cea a lui Ioan...”

El tocmai citise din Apocalipsa 21, când Ioan a văzut acea cetate. Astfel, fratele Branham a comparat cetatea cu ceea ce a văzut Ezechiel și Ioan în Apocalipsa capitolul 4, când el a văzut pe cineva stând pe scaunul de domnie și o ușă deschisă în cer.

Fratele Branham a legat toate aceste lucruri împreună. Deci

este vorba despre cetatea sfântă din Apocalipsa 21, de ceea ce a văzut Ioan când a fost deschisă o ușă în cer și ceea ce a văzut Ezechiel; el a pus toate acestea împreună. Când a ajuns la partea următoare, adică la Apocalipsa capitolul 4, partea a treia, el a spus că aceasta este ceea ce a văzut și Ezechiel în capitolul 1. Așadar, el a pus toate aceste lucruri împreună.

„M-am uitat și iată că au venit de la miazănoapte un vânt năprasnic, un nor gros și un snop de foc, care răspândea de jur împrejur o lumină strălucitoare, în mijlocul căreia lucea ca o aramă lustruită, care ieșea din mijlocul focului.

Tot în mijloc, se mai vedeau patru făpturi vii, a căror înfățișare avea o asemănare omenească.”

Observați, culoarea Duhului lui Dumnezeu care se afla deasupra acestor patru Făpturi, era ca arama. Arama este galben-verzuie. Acum, fiți atenți, „galben-verzui”, arama, oh, El este același ieri... El i s-a descoperit lui Ezechiel; în mijlocul vedeniei lui Ezechiel, Lumina pe care a văzut-o venind deasupra celor patru Făpturi vii a fost galben-verzuie, iar când El a venit la Ioan, S-a arătat în culoarea smaraldului care este de asemenea „galben-verzui”. El s-a arătat acum descoperitorului în galben-verzui și a venit la noi în galben-verzui, Lumina! Umblați în Lumină, căci El este Lumina.”

Așadar, fratele Branham a luat ceea ce a văzut Ezechiel, Ioan și ceea ce a văzut el însuși, le-a pus pe toate împreună, apoi le-a legat de această fotografie pentru că acum este ceea ce a văzut Ezechiel, Ioan, fratele Branham și ceea ce vedem noi. Amin!

Există multe lucruri pe care le-am auzit despre această

fotografie, multe lucruri pe care oamenii le-au descris, dar eu nici măcar nu voi încerca să citesc câteva din ele, ci vreau doar să citesc ceea ce a spus profetul. Nu voi încerca să caut o altă adunare sau orice altceva pentru că risc să greșesc și să amestec lucrurile, de aceea nu voi face aceasta, ci vreau să citesc doar ceea ce a spus el. Să mergem mai departe.

Să

mergem la versetul 26 și să citim până la versetul 28. Versetul 26:

*„Deasupra
cerului...”*

Oh,

când ajungeți acasă, vreau să subliniați aceasta și fiecare părticică a ei. Să salvăm timp:

„Deasupra

cerului care era peste capetele lor, era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om, care ședea pe el.”

Aceasta

era Fiul omului, vedeți, Hristos. Acum fiți atenți cum era îmbrăcat El aici:

„Am mai

văzut iarăși o lucire de aramă lustruită (fiți atenți, în jurul Fiului omului) ca niște foc, înăuntrul căruia era omul acesta și care strălucea de jur împrejur; de la chipul răunchilor lui până sus.”

Ascultați!

Fiți duhovnicești și înțelegeți în inimile voastre. Vă rog în Numele lui Isus să păstrați aceasta pentru voi înșivă! Dar țineți minte cât este de binecuvântător!”

Fratele Branham ne-a spus: „Fiți atenți cum a apărut El aici pentru că pe măsură ce vă veți uita la această fotografie, veți vedea exact ceea ce a văzut și Ezechiel.”

„Să începem din nou de la versetul 27. Ascultați cu toții! Înțelegeți acum?”

Am văzut iarăși o lucire de aramă lustruită (care este galben-verzui), ca niște foc (foc în jurul galbenului-verzui), înăuntrul căruia era omul acesta care strălucea de jur împrejur (acum:); de la chipul răunchilor lui până sus și de la chipul răunchilor lui până jos, am văzut ca un fel de foc și, de jur împrejur, era înconjurat cu o lumină strălucitoare. (Foc pretutindeni în jur).

Ca înfățișarea curcubeului, care stă în nor într-o zi de ploaie, așa era și înfățișarea acestei lumini strălucitoare care-l înconjura. Astfel era arătarea slavei Domnului. Când am văzut-o, am căzut cu fața la pământ și am auzit glasul Unuia care vorbea.”

Fiți atenți! Sunteți pregătiți? Ascultați! Păstrați aceasta, țineți minte, pentru că doresc să știți aceasta. (Gene, poți păstra această bandă). Ascultați! (Nu, nu va trebui să o țineți aici, este în regulă. Vreau să spun să păstrați caseta; lăsați ca Biserica să o asculte). Observați aceasta! Ca să știți că culoarea Luminii care este cu Domnul și Lumina Domnului care-L urmează pe Domnul și care este ca și Domnul este arama, galben-verzui. Este aceeași culoare a Luminii

care este cu noi astăzi, fotografiată de oamenii de știință, galben-verzui, arama.

Eu L-am

văzut prima dată când eram copil, iar cei care sunteți de mult aici, vă amintiți. V-am spus întotdeauna, înainte ca fotografia să fie făcută, că „Este galben-verzui, care este arama”.

Acum, pentru

a vă face cunoscut că Duhul Domnului...

El a

spus, când a văzut-o de la coapsele Făpturii vii care se afla în Prezența Sa, „de la chipul rărunchilor lui până sus și de la chipul rărunchilor lui până jos, am văzut ca un fel de foc și, de jur împrejur, era acoperit cu Lumină. De jur împrejur erau multe culori ca și un curcubeu”. Nu este așa?

Vreau

să țineți minte, Dumnezeu încă există în aceleași culori.”

Ce încerca el să ne facă să înțelegem? „Domnul încă există în aceleași culori”. Vedem noi aceleași culori? Vedem noi ceea ce a descris Ezechiel?

„de la

coapse în sus, foc, de culoarea aramei”, fotografiat cu o cameră de filmat sau cu un aparat foto color...”

La ce anume făcea el referire? Când Ezechiel a văzut ceea ce

a văzut în ziua în care a trăit, ceea ce a văzut el nu a fost fotografiat cu un aparat foto color. El a spus „Dumnezeu încă există în culorile Sale, foc și culoarea aramei de la coapse în jos, ceea ce a fost fotografiat cu un aparat foto color”. Eu cred că noi vedem Cuvântul viu, Dumnezeul cel viu.

„...arămiu de la coapse în sus și de la coapse în jos, iar de jur împrejur, multe culori precum le putem vedea în curcubeu pe cer după ce plouă”. Isus Hristos este același ieri, azi și în veci. Duhul Sfânt este încă în puterea Sa, în biserica Sa în aceste zile din urmă. Iată. Nu sunt eu, eu doar stăteam acolo, când fotografia a fost făcută. Doresc să vă uitați la ea, este exact ceea ce a văzut Ezechiel.”

Această fotografie nu se aseamăna cu ceea ce a văzut Ezechiel, ci fratele Branham a spus că era exact ceea ce a văzut Ezechiel, iar el ori este profetul lui Dumnezeu, ori nu este. Aceasta ori este adevărul, ori nu este. Ceea ce am văzut astăzi nu este ceva similar cu ceea ce a văzut Ezechiel, sau ceva similar într-un anumit fel, ci este exact ceea ce a văzut Ezechiel. Atunci, când parcurgem Ezechiel capitolul 1, putem vedea ceea ce a văzut și el. Amin!

Vreau să priviți la ceea ce a văzut Ezechiel.

„Aceleași culori, în același fel, Făpturile se comportau la fel, acționau la fel. Ce este aceasta? Făpturile vii reprezintă Biserica vie, Biserica ce trăiește prin puterea și învierea lui Hristos. Aceleași culori de aramă Îl acopereau de la coapse în sus și de la coapse în jos.”

Ce acopereau ele? Biserica. Credeți că fratele Branham a fost singurul care a avut această slavă în jurul său?

„Nu mai

există presupuneri, știința a făcut fotografiile! Priviți la culorile lor, uitați-vă doar la culorile focului de acolo. Vedeți? Curcubeul. Uitați-vă la această culoare galben-smaraldie. Acest aparat a fost doar un simplu aparat al unui fotograf. Celălalt aparat era color, iar fotografiile au ieșit color, culori Kodachrome.

Priviți

la culorile de smarald de acolo. Dacă aș putea să o aduc într-o lumină încât să puteți vedea în spate. Puteți vedea acum? „Ca și un curcubeu”, uitați-vă la fâșiile care vin înainte și înapoi ca și curcubeul, fiecare are o culoare diferită. Vom intra în aceasta în câteva clipe, ce sunt aceste culori și ce reflectă ele.

Oh!

Aceasta face ca inima mea sărmană să tresalte de bucurie. Să știm că în această zi în care trăim, Hristos... când toate pământurile sunt nisipuri mișcătoare. Eu mă gândesc „De ce nu pot spune aceasta? De ce nu pot face ca lumea să vadă aceasta?” Lumea nu a fost rânduită să o vadă. Lumea nu o va vedea, niciodată nu o va vedea! Dar Biserica primește cea mai mare scuturătură pe care a avut-o vreodată!”

Dar ei nu au știut aceasta. Majoritatea dintre ei.

„În

acele zile, ei nu L-au putut fotografia. O pot face acum pentru că au dispozitivele mecanice necesare. Cei care încearcă să ia mecanica pentru a-L nega pe Dumnezeu, aceasta se întoarce înapoi și dovedește că există un Dumnezeu. Așa este, „smaraldul”. Să țineți minte că eu nu am inventat aceste lucruri, ci vi le citesc exact din Biblie. Fiți atenți în timp ce citesc, priviți și veți vedea că este același Domn Dumnezeu, nu există nicio diferență.”

Îmi place aceasta! „Este același Domn Dumnezeu, nu există nicio diferență.”

Fiți atenți la versetul 27:

„Am mai văzut iarăși o lucire de aramă lustruită, ca niște foc.. ”

Vedeți, ca niște flăcări care ard. Vedeți, culori arămii venind dintr-un foc. Puteți vedea acum? Arămiu, acestea sunt culorile arămii care provin dintr-un foc. Mai jos scrie:

„Ca înfățișarea curcubeului, care stă în nor într-o zi de ploaie...”

Și acolo era o „Făptură vie”. Ceea ce reprezenta Ioan era biserica întreagă, care a fost luată sus. Eu v-am spus că în vedenie o singură persoană poate reprezenta tot Trupul lui Hristos, acoperit!”

El încerca să ne spună că așa cum Ioan reprezenta răpirea întregii biserici, în vedenie, un singur om putea reprezenta tot Trupul lui Hristos, acoperit. De aceea, când priviți la această fotografie, nu lăsați lucrurile în anul 1957 cu William Branham pentru că el reprezenta întreaga biserică. În vedenie, un singur om reprezenta întreaga biserică. Amin!

„Am mai văzut iarăși o lucire de aramă lustruită, ca niște foc, înăuntrul căruia era

omul acesta și care strălucea de jur împrejur; de la chipul răunchilor lui până sus și de la chipul răunchilor lui până jos, am văzut ca un fel de foc și, de jur împrejur, era înconjurat cu o lumină strălucitoare.”

Uitați-vă

la foc împrăștiindu-se. De unde? Din curcubeu, cele șapte culori. Acum, fiți atenți, există exact șapte culori acolo, iar curcubeul are șapte culori.

„Ca

înfățișarea curcubeului, care stă în nor într-o zi de ploaie, așa era și înfățișarea acestei lumini strălucitoare care-l înconjura. (În jurul Scaunului de domnie al lui Dumnezeu).”

Nu

Domnul, ci slava Domnului. Slava Domnului acoperind Biserica Sa pentru că El este în Biserica Sa!”

Vedeți, fratele Branham ne-a spus: „Nu este Domnul, ci este slava Domnului care acoperă Biserica Sa pentru că El este în Biserica Sa”. Aceea era slava Domnului, nu era Domnul, ci era slava Domnului pentru că slava Sa acoperea Biserica, pentru că acolo unde este slava Domnului este Domnul.

Unde

este El? El este întotdeauna în spatele unor piei, într-un Cort, iar slava Domnului vine jos pentru că Domnul este acolo în acel cort. Chiar acolo, în cort, există o făptură vie care reprezintă Biserica. Domnul este înăuntru, iar slava Sa este în jurul cortului. Amin!

*Frater Branham a spus în **Apocalipsa capitolul 4**, partea a treia:*

„Când Ezechiel a văzut slava Domnului, el a văzut

exact ceea ce a văzut Ioan.”

Ce a văzut Ezechiel? Ceea ce a văzut Ioan în Apocalipsa capitolul 4, ceea ce a văzut Ioan când a văzut cetatea în Apocalipsa 21.

„Vă mai amintiți cum duminica trecută am vorbit despre „Slava Domnului” și am adus fotografia pe care El a făcut-o cu noi? Vă mai amintiți aceasta? „Slava Domnului”, ceea ce a văzut Ezechiel, ceea ce a văzut Ioan, este astăzi aici.”

Să nu punem aceste lucruri în viitor și nici să nu le lăsăm în trecut, pentru că ceea ce au văzut Ezechiel și Ioan este astăzi aici, pentru că slava Domnului este în jurul Cortului, iar cortul este Trupul, Trupul Domnului Isus Hristos care este Mireasa, iar Domnul se află înăuntru. De aceea slava vine jos. Aleluia!

În Apocalipsa capitolul 4, partea a doua, el a spus:

„În timp ce-i vedem acum, acela era Scaunul de domnie al Domnului în ceruri. Moise l-a preumbrit aici pe pământ, era Scaunul lui Dumnezeu pentru că scaunul judecății Sale a fost reprezentat aici pe pământ în Sfânta Sfintelor. Tot Israelul venea la acel singur loc ca să primească har pentru că Dumnezeu îi întâlnea numai sub sângele vărsat.

Acum, ascultați cu atenție. Într-o zi, slava Shekinah S-a ridicat de pe acel Scaun al ispășirii și S-a așezat într-un un alt Cort (Amin!).”

Înțelegem aceste lucruri? Slava Shekinah era în cort pentru că Moise l-a ridicat după modelul celui văzut în cer, pentru că Dumnezeu a dorit să aibă un tron al îndurării, un tron al judecății pe pământ, acesta fiind oglindirea celui ce se afla în ceruri. Tot Israelul se aduna acolo, dar într-o zi, slava Shekinah a lui Dumnezeu a părăsit acel loc trecând în altul. Este foarte important!

...

Acesta, „Tatăl nu judecă niciun om, ci El a dat toată judecata Fiului”, Scaunul de judecată a lui Dumnezeu. „Dacă veți vorbi împotriva Mea, Eu vă voi ierta”, dar dacă veți vorbi împotriva Celui care va veni, un alt Scaun al ispășirii, „dacă vorbiți împotriva Fiului omului, Eu vă voi ierta; dar într-o zi, va veni Duhul Sfânt să locuiască în inimile oamenilor, și un singur cuvânt spus împotriva Lui, nu va fi iertat niciodată”.

Devine

din ce în ce mai sever și mai sever tot timpul, judecata, pentru că răbdarea lui Dumnezeu se epuizează în mod continuu, încercând să-i determine pe păcătoși să se întoarcă la El ca să fie împăcați. Mai întâi, El a fost în cerurile de sus, strălucind prin stele. Apoi, El a venit pe pământ strălucind prin Slava Shekinah, după care El a venit, S-a făcut trup și a locuit printre noi, având încă răbdare. Acolo, El l-a răscumpărat pe om prin Sângele Său, intrând în Biserica Sa în chipul Duhului Sfânt. A vorbi împotriva acestui lucru este o lucrare încheiată, s-a terminat.

Puteți

vedea acum unde a venit scuturătura? Dar ei nu înțeleg care este timpul. Oamenii nu pot înțelege ce înseamnă.

Primul Scaun se afla în cer, scaunul judecății. Al doilea a fost în Hristos. Al treilea scaun este în om.”

Tot **în partea a treia**, fratele Branham a spus:

„Acum, noi trăim într-un alt timp. Slavă! Oh, eu iubesc timpul acesta! Voi nu? Astăzi, Dumnezeu are un tron al îndurării care trebuie să fie păzit. Credeți aceasta? Unde se află el? În inima omului.”

Aleluia! Aceasta nu ar trebui să fie greu de înțeles. Unde se află scaunul îndurării? În inima omului. Unde aș putea merge eu, unde L-aș putea căuta? El caută un loc în care să poată pună Sânge pe altar fiindcă acolo unde poate pune Sânge, va putea locui pe acel altar, putând lua un scaun al judecării și să-l transforme într-un scaun al îndurării, dar numai acolo unde poate pune sânge pe altar.

Când a ajuns în inima omului? La Rusalii, când Duhul Sfânt (care este Dumnezeu) a intrat în inima omului.”

Duhul Sfânt nu este altceva, ci este Dumnezeu. Atunci, unde locuiește Dumnezeu? În inima omului.

(...) „Scaunul de judecată”. Acum, scaunul de judecată este în inimă, este locul din care strălucește Slava Sa în toți copiii Săi, slava Shekinah în inima umană. Aici este inima umană. Este adevărat? Este acesta scaunul îndurării? Cum puteți ajunge la Acesta prin aceste sisteme diferite? Prin propria voință, propria voință. Intră pe aici și pe aici, și ce iese afară? Slava Shekinah. Ce este Slava Shekinah? Prezența lui Dumnezeu.”

Încă o dată: ce este slava Shekinah? Prezența lui Dumnezeu. Unde? În Trupul Său.

„Când

un bărbat sau o femeie umblă, ei reflectă Slava Shekinah. Ei nu merg în localuri de pariuri și alte locuri, iar apoi să vină aici și să nege Cuvântul. Indiferent ce spun oamenii, inima lor este setată pe un singur lucru: Dumnezeu. Dacă un om este chemat de Dumnezeu, atunci Isus Hristos Se reflectă pe Sine prin el cu slava Shekinah, făcând același lucru pe care l-a făcut acolo; manifestă aceeași Evanghelie, propovăduind același Cuvânt, și același Cuvânt Se face trup în aceeași măsură în care a fost atunci, așa cum a fost la Rusalii.

„Scaunul

îndurării”, Ezechiel și Ioan au văzut același lucru.”

Despre ce vorbea el? El spunea că scaunul îndurării este în inima omului și că fiind acolo, Hristos Se reflectă prin inima omului, reflectă Slava Shekinah. Apoi a spus „Scaunul îndurării, Ioan și Ezechiel au văzut același lucru”. Unde este acum?

Acum, aș vrea să privim la un alt subiect. În **Întrebări și răspunsuri la Pечеți**, fratelui Branham i s-a adresat următoarea întrebare:

„Dacă

Dumnezeu este o singură Personalitate, cum a putut El să vorbească cu El Însuși pe muntele Schimbării la față?”

Păi, eu tocmai am explicat aceasta. Doresc să vă întreb ceva. Cum S-a rugat Isus la Tatăl? Înțelegeți? Eu cred că tu ai botezul Duhului Sfânt, nu-i așa, frate? Vrei să te ridici puțin? Tu pretinzi că ai botezul Duhului Sfânt? (Fratele spune „Da, domnule”). Și eu. Atunci, ce este aceasta? Eu nu pretind că am în mine puterea de a desfășura aceste taine. Eu nu am puterea de a vindeca bolnavii. Este Dumnezeu.

Cred că

ești predicator și dacă nu mă înșel, ești din Arkansas. În ordine. În tine este Ceva ca să predici Evanghelia. Tu ai fost crescut la o fermă sau ceva de felul acesta, și nu știi nimic despre aceasta. Dar în tine a venit ceva ca să predici Evanghelia. Tu nu pretinzi că Acesta ești tu, ci este o altă Persoană care se numește Duhul Sfânt, nu-i așa? În ordine.

Acum, vreau

să te întreb. Acel Duh Sfânt locuiește în tine, nu-i așa? Vorbești cu El? Îi vorbești Lui? Te rogi Lui?"

Fratele Branham tocmai spusese: „Apoi a venit Duhul Sfânt, care este Dumnezeu”. Așadar, era Dumnezeu, atunci „Te rogi lui Dumnezeu? Vorbești cu El?” Amin!

„În ordine, aceasta este tot ce vreau... Îți mulțumesc mult. Vedeți? Acum, înțelegeți?

Te voi

mai întreba ceva: Cum se face că în Ioan 3, Isus a spus: „Când Fiul omului, care este acum în cer (vedeți?), acum este în cer, va veni pe pământ”. „Fiul omului care este acum în ceruri”, iar El era chiar acolo vorbind cu acel om. Vă rog să-mi răspundeți la aceasta.”

Să aruncăm o privire asupra acestor versete în Ioan 3.9-13, la discuția Sa cu Nicodim.

„Nicodim l-a zis: „Cum se poate face așa ceva?”

Isus

i-a răspuns: „Tu ești învățătorul lui Israel și nu pricepi aceste lucruri?

Adevărat,

adevărat îți spun că noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut; și voi nu primiți mărturia noastră.

Dacă

v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești?

Nimeni

nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a coborât din cer, adică Fiul omului, care este în cer.”

Întrebarea care se pune este: „Unde era Isus? Unde era Fiul omului?” Era pe pământ, vorbind cu Nicodim, sau era în ceruri?

Răspunsul la întrebare este „Da” pentru că trebuie să schimbăm felul în care gândim despre cer. Noi ne gândim la cer ca fiind un loc în care ne mutăm de aici dincolo, dar cerul este pretutindeni în jurul nostru. Cerul este aici. Fratele Branham ne-a spus că cerul este aici, nu trebuie să călătorim dincolo de Calea Lactee, dincolo de stele, undeva în partea din spate. Cerul este aici, dar trebuie să ne schimbăm înțelegerea firească, umană, despre ceea ce este cerul.

Să recitim ceea ce a spus Isus pentru că El a spus totul

atât de desăvârșit: „*Nimeni nu s-a suit*

în cer, afară de Cel ce S-a coborât din cer, adică Fiul omului, care este în cer”.

Nimeni nu s-a suit la cer în afară de Cel care a coborât jos, Isus fiind Cel care S-a coborât jos pentru că El este Fiul omului. Nimeni nu s-a suit la cer în afară de Cel care a venit jos, adică Fiul omului care este în cer. Atunci Nicodim a spus: „Atunci, unde ești Tu, aici sau acolo?” El era aici și acolo pentru că aici și acolo sunt împreună în Isus Hristos. Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul așternutul picioarelor Mele ceea ce înseamnă că Dumnezeu le acoperă pe ambele în același timp. Problema este că există multă înțelegere umană, denominațională care trebuie să se prăbușească și să cadă.

Să mergem acum la Ioan 14.8-11:

*„Doamne”,
i-a zis Filip, „arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns!”*

Isus

i-a zis: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: „Arată-ne pe Tatăl”?

Nu

crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine, ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.

Credeți-Mă

că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine; credeți cel puțin pentru lucrările acestea.”

Așadar, unde era Tatăl? Oriunde s-ar fi aflat Tatăl, Isus era în El și oriunde se afla Isus, Tatăl era în El. Era Unul în cer și Celălalt pe pământ? Sau erau amândoi în cer și pe pământ? Potrivit celor spuse de Isus, ambii erau atât în cer, cât și pe pământ. Vedeți, cărțile color despre Evanghelie,

nu vor mai funcționa. Cărțile cu Isus care era aici și faptul că într-o zi vom pleca cu toții la cer, toate acestea trebuie să fie anihilate și făcute mici.

Voi spune lucrurile astfel: Dacă vom continua să ne întoarcem înapoi în imaginația noastră ca să ne rugăm unui Dumnezeu care este undeva sus, într-o poziție măreață față de noi, vom trece pe lângă relația pe care El o vrea astăzi, pentru că El nu vrea să ne rugăm unui Dumnezeu care este undeva departe, ci vrea să ne rugăm Duhului Sfânt care este înăuntrul nostru, pentru că aceasta este relația pe care o caută El, relația în care El și noi suntem legați împreună printr-o legătură de dragoste, El trăind Viața Sa prin noi, nu undeva departe, într-o dimensiune cerească ce se află dincolo de Calea Lactee. El vrea să recunoaștem că atunci când ne plecăm capul și ne rugăm, noi vorbim cu Cel ce este în noi, vorbim cu Cel ce S-a legat de noi, care S-a unit cu noi printr-o căsătorie, dorind să preia controlul vieții noastre ca să trăiască Viața Sa prin noi. Așadar, acum nu mai este „Doamne, vrei să vii jos și să faci ceva pentru mine?”, ci să spunem: „Doamne, ești aici, preia controlul, Doamne, lasă-mă să mor încă puțin, ca să ai libertatea de a trăi prin acest vas”. Amin!

Aici, Isus i-a spus lui Filip: *„Vreau să crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine. Nu Eu sunt Cel care face lucrările acestea, ci Tatăl care locuiește în Mine, El le face. Vreau să crezi aceasta”*. Dar în Matei 6.9, El le-a spus apostolilor: *„Iată dar cum trebuie să vă rugați: „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfintească-se Numele Tău...”*

„Tatăl nostru care ești în ceruri...” Ce credeți când auziți aceste cuvinte? De îndată mintea voastră firească va căuta un alt loc în care locuiește Tatăl nostru. Dacă suntem sinceri, aceasta este adevărul. Dacă vom spune: *„Tatăl nostru care ești în ceruri”*, în mintea noastră firească ne vom gândi la un loc îndepărtat, care se află undeva departe de locul în care trăim noi. Așadar, aici a spus: *„Tatăl nostru care ești în ceruri”*, iar dincolo, tot Isus a spus *„Vreau să credeți că Tatăl este în Mine și că Eu sunt în Tatăl”*. Aceasta ucide ideea unui Tată care este departe în

ceruri pentru

că Isus a spus că Tatăl era în El, stând înaintea lor, vorbind cu ei.

„Vreți să știți unde este Tatăl? Vreau să credeți...”

„Arată-ni-L pe Tatăl”.

„De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ați cunoscut încă? Dacă M-ați văzut pe Mine, L-ați văzut pe Tatăl, pentru că Eu vreau să credeți că Tatăl locuiește în Mine”.

Așadar când vă rugați:

„*Tatăl nostru care ești în ceruri*”, nu lăsați ca vechea voastră gândire firească să paralizeze descoperirea acestui ceas și să vă determine să credeți că Dumnezeu este undeva în altă parte. El nu este într-un alt loc, iar dacă noi vom privi adevăratul botez al Duhului Sfânt, în care El a venit jos și a adus la Viață acea Sămânță veșnică rânduită mai dinainte care este în noi, vedem că El este în noi. El nu este într-un alt loc, ci locuiește înăuntrul trupului Său. Aleluia!

Să mergem acum la Efeseni 2.4-6. Vreau să vă spun că Mesajul ne-a adus realitatea Scripturilor și a ucis vechile idei de școală duminicală, care L-au ținut pe Dumnezeu departe de noi și pe noi ne-au ținut departe de Dumnezeu, în mințile noastre.

„Dar

Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit,

măcar

că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți).

El ne-a

înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus.”

Întrebarea care se pune este: Unde suntem noi? Această Biblie este o hartă, iar harta ne spune: „Voi sunteți chiar aici, ați fost înviați, iar acum stați împreună în locuri cerești în Hristos Isus”. Așadar, unde suntem noi? În Hristos Isus. Unde? În locuri cerești? Părem la fel de nebuni cum a părut Isus în fața lui Nicodim. Dar același lucru are loc astăzi, nu este nimic diferit, singura diferență fiind faptul că El a avut măsura deplină, iar noi avem numai o porțiune. Aceasta este singura diferență, dar măsura deplină este aici. Amin! În fiecare epocă a bisericii a existat o porțiune, o picătură pentru fiecare epocă, dar noi nu mai suntem în epoca unei porțiuni, a unei picături, ci astăzi s-a întors înapoi totul, întreaga măsură, dar este o picătură în fiecare dintre voi, o porțiune în mine și o porțiune în cel de lângă mine, iar noi toți alcătuim Trupul lui Isus Hristos.

Să mergem acum la Coloseni 1.26-27. Așadar, știm că noi suntem în locurile cerești în Hristos Isus. Să mergem așadar la Coloseni 1.26:

„Vreau

să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui,

cărora

Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume Hristos în voi, nădejdea slavei.”

Să mai parcurgem încă o dată exercițiul. Acum, noi am fost luați sus și suntem în locurile cerești în Hristos Isus. Așadar, noi suntem în Hristos Isus în locurile cerești, dar aceasta este *taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile și anume*, că Hristos este în noi. Atunci, unde sunt locurile cerești? Dacă eu sunt în Hristos în locurile cerești și Hristos este în mine... Minte firească pur și simplu explodează, se topește, pentru că noi nu trebuie să-L cunoaștem pe Dumnezeu prin simțurile noastre, prin înțelegerea noastră firească, prin „mă aflu aici sau acolo și pot vedea, atinge sau gusta,” ci trebuie să-L cunoaștem pe Dumnezeu prin credință în Cuvântul Său, prin ceea ce ne spune El.

Să ne întoarcem la Ioan 14. Există oameni care vor să stea în înțelegerea denominațională pentru că este mult mai ușor. Nu există o provocare a credinței lor, o ieșire din cochilie, ci este „Pot merge mai departe așa cum am mers și până acum. Nu există nimic care să mă provoace și nu mă voi simți inconfortabil sub propovăduirea Cuvântului, nu va trebui să-mi îndrept credința niciodată.” Eu nu vreau să mă întorc niciodată la înțelegerea denominațională! Pentru un copil al lui Dumnezeu care are credință, ceea ce avem noi astăzi este simplu, nu este ceva complex, ci este exact ceea ce a spus Isus, Pavel, și fratele Branham. Nu este complicat deloc: „Acum, eu sunt în El în locurile cerești și El este în mine!”

„În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.” (Ioan 14.20).

În ordine. Așadar, Isus este în Tatăl, apoi, noi suntem în El, și El este în noi. Nu se pare că cineva este foarte departe de oricare altul menționat aici. Nu pare că Cineva, adică Isus, Tatăl sau noi suntem foarte departe unii de alții. Dacă El este în Tatăl și voi sunteți în El, și El este în voi...

Acum vreau să vă rugați astfel: „Tatăl nostru care ești în ceruri...” Aceasta este adevărat, Tatăl este în ceruri, dar atunci cerul trebuie să fie mult mai aproape de mine decât am înțeles eu vreodată. Cerul trebuie să fie mult mai aproape de mine decât mi-am imaginat vreodată.

„Drept răspuns, Isus

i-a zis: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.” (v.23).

Rugați-vă astfel: „Tatăl nostru care ești în ceruri...”

Aleluia!

Acum vom merge la Luca 17:

„Fariseii

au întrebat pe Isus când va veni Împărăția lui Dumnezeu. Drept răspuns, El le-a zis: „Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile.

Nu se

va zice: „Uite-o aici” sau „Uite-o acolo!” Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.”

Unde va sta Împăratul în Împărăția Sa? Pe scaunul Său de domnie. Așadar, unde este Împărăția lui Dumnezeu și când va veni Ea? Isus a spus: „Nu o căutați cu ochii voștri firești, nu căutați un loc, un teritoriu de multe arii, sau o porțiune de pământ, pentru că Ea nu va veni așa. Nu o căutați aici sau acolo, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este în voi.”

„Tatăl nostru care ești în ceruri”.

Așadar, unde stă un împărat? În împărăția Sa. Unde este Împărăția lui Dumnezeu? În voi. Care este scaunul său de domnie? Inima omului. Nu-L puneți pe Dumnezeu undeva departe, nu-l lăsați pe Diavol să-L separe de voi, pentru că noi nu putem fi despărțiți de El.

Să mergem la 1 Petru 4.17:

„Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Și, dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?”

Judecata va începe din casa Domnului, dar prin cele spuse aici, Petru nu se referea la o clădire a bisericii, pentru că în continuare, el a spus: *„judecata începe cu noi.”* Așadar, cine este Casa Domnului? Noi. Dacă judecata începe cu noi, înseamnă că noi suntem casa Domnului. Iar dacă judecata începe la Casa Domnului, înseamnă că există un scaun de judecată în Casa Domnului.

În Apocalipsa capitolul 4, partea a doua, fratele Branham a spus :

„În ordine. Atunci, oricine dorește, lăsați-l să treacă dincolo de perdeaua ruptă. Oh, slăvit să fie Dumnezeu! Eu sunt de partea cealaltă. Aleluia Numelui Său! Oricine dorește, lăsați-l să îndepărteze perdelele propriei sale voințe și să-L lase pe Dumnezeu să intre în inima sa. Acolo, în inima omului, este Hristos pe scaunul său de judecată! Și ce se va întâmpla?”

Voi spuneți: *„Oh, pot spune glume murdare, nu mă va osândi”.* De ce? Ei nu au nimic

care să-i osândească. Femeile spun: „Pot avea părul scurt, nu mă va osândi”. Nu-i de mirare! Vedeți? „Oh, pot purta pantaloni scurți... Pot face cutare. Eu...” Bărbații spun: „Nu-mi va face rău să fumez, să joc cărți sau să arunc cu zarurile” sau orice altceva fac ei. „Nu-mi va face rău”. Și totuși fac parte din biserică. „Nu-mi va face rău să fac cutare”. De ce? De ce? Pentru că acolo nu există nimic care să-i judece.”

De ce? Judecata începe de la Casa Domnului, iar dacă Hristos este acolo, El este acolo ca să scoată toate aceste lucruri afară: „Nu, nu vom face cutare, cutare sau cutare”, pentru că judecata începe de la Casa Domnului, pentru că acesta este scaunul judecății.

Poate ziceți: „Păi, am crezut că este scaunul îndurării”. Este același scaun. Scaunul îndurării și scaunul judecății sunt același scaun, nu este nimic diferit, iar Isus vine jos când este aplicat Sângele. El vine jos în îndurarea Sa și începe să ne judece ca să scoată toate acele lucruri din Viața Sa. Aceasta este îndurarea Sa care ne face să spunem: „Nu, nu vom face cutare, cutare sau cutare”. Dar dacă acolo nu există Sânge, nu este decât un scaun al judecății fără Judecător pe scaun.

„Dar când Hristos vine în voi, ați creat un altar în inima voastră și păcatele voastre sunt ridicate zilnic. Marele apostol Pavel a spus: „Eu mor zilnic. Cu toate acestea, trăiesc, dar nu sunt eu cel care trăiește, ci Hristos trăiește în mine”. Acolo se află perdeaua dinăuntru. Oh, frate, soră!”

În fiecare zi, noi suntem judecați de către Viața dinăuntru și nu îngăduim niciunei alte vieți să intre acolo. Când scaunul de judecată era gol, el rămânea un scaun de judecată, dar când era aplicat Sângele, când este aplicat Sângele, Slava Shekinah poate veni să locuiască pe acel scaun, iar când este acolo, devine un scaun al îndurării. Dar Cine se află pe scaunul îndurării? Judecătorul. Așadar, Judecătorul este înăuntru, și vă spun ceva: „Acesta este felul corect de judecată”.

„Eu nu vreau să ajung la judecată”.

„Eu vreau”. Atunci când Judecătorul este înăuntru, El este acolo pentru mine, dar când este afară, judecata este împotriva mea. Eu vreau Judecătorul dinăuntru, pentru mine, judecându-mă dinăuntru, pentru că aceasta este o exprimare a harului Său. Noi nu vrem ca scaunul de judecată să fie gol și Judecătorul să fie pe dinafară. Aleluia!

Să mergem mai departe și să citim tot din **Apocalipsa capitolul 4**:

„Acum, vreau să vă arăt și să fac aceasta sigur: este un altar. În grădina Eden, acesta trebuie să fi fost un altar.”

Înțelegem noi că scaunul de domnie este un altar? Este un scaun și un altar. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu este și un altar.

„Vă voi spune de ce. Vă mai amintiți că atât Cain, cât și Abel au venit aici sus ca să aducă închinare? Astfel, aceasta arată că altarul lui Dumnezeu a fost mutat și așezat în grădina Eden, singura cale înapoi în Eden fiind prin altar.”

Gândiți-vă la aceasta, prieteni. „Calea înapoi în Eden este prin altar”. Atunci, vă întreb: „Care a fost al treilea scop al marelui Plan al lui Dumnezeu, a singurului plan pe care L-a avut?” Eu nu voi obosi să vă repet această în cadrul serviciilor pe care le vom avea de acum până la schimbarea atomilor noștri, pentru că Biblia nu are decât un singur scop. Planul lui Dumnezeu a avut un singur scop, El nu a avut decât un singur țel, un singur obiectiv pe care a dorit să-L îndeplinească. Nu sunt șaiszeci și șase de cărți, ci un singur plan al lui Dumnezeu, o singură dorință pe care El a avut-o, iar aceasta a venit într-un Plan întreit, un scop întreit:

- De a avea întâietate într-un singur om: a făcut aceasta în Isus Hristos;
- De a avea întâietate într-un trup: El face aceasta acum, în Mireasă;
- De a-i restabili înapoi în Eden.

Și singura cale de a ne întoarce în Eden este să avem Sânge pe altar.

Să-l lăsăm deci pe fratele Branham să ne spună unde este altarul și Sângele, pentru că acesta este singurul fel în care ne vom întoarce în Eden: când există Sânge pe acest altar.

„Iată-vă din nou aici, vedeți, înapoi în Eden, prin altar. Ei trebuiau să păzească acea cale acolo, să o păstreze, neputând să se întoarcă acolo până când acest altar nu era acoperit cu sânge.

(O Doamne, nu o pot vedea oamenii?) *Vedeți, nimic altceva decât Sângele! Acolo trebuie să existe o ispășire, un scaun al îndurării, acest altar al judecății trebuie să devină un scaun al îndurării; iar dacă Sângele este ridicat de pe acest altar, în acea zi a judecății, focul Mâniei lui Dumnezeu va sta acolo ca să păzească Pomul din nou. Numai un singur lucru va intra din nou pe această poartă a Edenului și va fi prin Sângele lui Isus Hristos. Puteți înțelege?”*

Aleluia! Vă rog să țineți minte că fratele Branham a spus aici că singura cale de întoarcere în Eden, care este partea finală a marelui Său plan, este prin altar. Dar să nu uitați că Dumnezeu a dorit dintotdeauna să locuiască în om. Acesta a fost Planul Său original.

Astfel, în partea a
treia din mesajul **Apocalipsa**
capitolul 4, citim:

„Observați.

Oh, iată-i pe Cain și pe Abel. În ordine. Ambii băieți au venit la această poartă pentru a aduce închinare. Nu-i așa? Atunci, trebuia să fi fost altarul lui Dumnezeu.”

Ei nu puteau ajunge la Pomul Vieții pentru că heruvimii păzeau calea spre Eden, iar ei nu aveau Sângele potrivit ca să-L aducă și să-L pună pe altar. De aceea, au ridicat un altar înlocuitor înaintea aceluia altar, iar unul a oferit propriile sale lucrări, în timp ce celălalt a adus, prin descoperire, o jertfă înlocuitoare care arăta că el era neprihănit. Dar neprihănirea aceea, nu l-a putut pune înapoi în Eden, pentru că sângele acela nu era compatibil cu altarul. Sângele acela putea fi pus doar pe altarul înlocuitor. Înțelegem toate acestea? Așadar, trebuia să vină un timp în care Sângele să ajungă pe altarul adevărat.

„Nu-i

așa? Înaintea acestui altar, ei au ridicat un altar înlocuitor, un alt altar. Dar aici este adevăratul altar al lui Dumnezeu, în inima omului.”

Așadar, întoarcerea înapoi în Eden nu înseamnă a pune un sânge firesc pe un altar firesc undeva într-o țară misterioasă numită Eden, care a fost pierdută într-o junglă undeva. Nu înseamnă că atunci când vom curăța viile sau când apele se vor da la o parte, vom vedea Edenul și altarul, iar atunci vom aplica Sângele. Nu! Adevăratul altar este în inima omului, iar când el va reuși să acopere acea inimă cu Sângele lui Isus Hristos, ne vom întoarce înapoi în Eden, prieteni. De aceea, aceasta nu este o zi ca oricare alta, nu este ceva parțial, nu este o picătură, ci aceasta este plinătatea.

Fratele Branham a spus în mesajul **Semnul**:

„În

ziua lui Luther a fost Mielul , în ziua lui Wesley a fost Mielul, dar acum este Viața!”

El a arătat că înainte de călătoria Exodului, ei au trebuit să ia un miel și să-l țină în casă pentru a se asigura că era un miel bun, un miel fără cusur, fără pată sau zbârcitură, iar la sfârșit, în timpul de seară, au trebuit să-l înjunghie și să aplice sângele lui pe usciorii ușii. Atunci au putut ieși afară și să intre în călătoria Exodului. Și el ne-a arătat că același lucru s-a întâmplat și în cadrul epocilor bisericilor, că în cadrul lor, s-a ținut Mielul. Cuvântul, adică Mielul, pentru că Mielul este Cuvântul, a călătorit prin fiecare epocă a bisericii dovedind că este un Cuvânt desăvârșit, că nu exista aluat în El, restituind înapoi, dar la sfârșitul timpului, nu mai este timpul în care Mielul trebuie să fie păstrat, acum este timpul Vieții, acum, nu mai este chimia sângelui, nu mai sunt componentele sângelui, nu mai este sângele firesc, ci este Viața din acel Sânge, care s-a întors la credincios. Timpul acesta nu este ca și cel din cadrul epocilor bisericilor. Timpul acesta nu este un timp în care păstrăm Mielul, ci astăzi este timpul aplicării Sângelui lui Isus Hristos, care este Viața lui Isus Hristos, care a fost legată timp de aproape două mii de ani prin crezuri și dogme, dar urma să fie eliberată în timpul de seară de către Mesagerul timpului de seară, Duhul Sfânt. Cine este El? Viața deplină a lui Isus Hristos, înapoi în oameni. Ce este aceasta? Când acea măsură deplină a Sângelui Se întoarce din nou, deplin, pe acel altar, când va intra înăuntru ultimul și va avea în totalitate Sângele aplicat, aceasta va satisface judecățile lui Dumnezeu pe altarul Său pentru că adevăratul altar este inima omului. Atunci, suntem înapoi în Eden, prieteni.

Fratele Branham a spus aceasta în mesajul **Semnul**, pe care l-a predicat de mai multe ori, dar eu voi citi din mesajul vorbit în anul 1964, în Dallas:

*„Așadar,
vă rog să înțelegeți că partea chimică de culoare roșie, componentele sângelui,
trebuiau să stea la ușă ca semn că acel
miel a murit, deoarece viața mielului nu
se putea întoarce înapoi asupra închinătorului. Dar astăzi... Acea nu era
decât o umbră.*

*Astăzi,
nu este partea chimică a Sângelui Domnului Isus, Mielul nostru, ci este Viața
care se afla în Sânge, care este Duhul Sfânt. Ea vine înapoi și este Semnul pe
care noi l-am acceptat și am făcut exact ceea ce ne-a spus Dumnezeu să facem.
Apoi, având Semnul, noi ne identificăm cu Jertfa noastră. Perfect. Nu pot vedea
cum ar putea fi mai clar. Înțelegeți?”*

Cum ne identificăm noi cu Jertfa noastră? Având Semnul
care este Duhul Sfânt.

În același mesaj, el a spus:

*„Vedeți,
Sângele firesc a lui Isus Hristos nu putea veni asupra fiecăruia dintre noi pentru
că El nu a avut o cantitate atât de mare de sânge în trupul Său, și Acesta S-a
scurs, din trupul Său, în pământ, în urmă cu două mii de ani; dar nu trebuia să
fie un Semn.”*

Acela a fost prețul de cumpărare, nu Semnul prețului de
cumpărare. Acel Sânge firesc a fost prețul plătit care a cumpărat toată
creația. Astfel, noi am fost cumpărați înapoi, și nu numai noi, ci și cei care
trebuiau să ardă în iazul de foc. El a cumpărat toată creația, dar trebuia să
existe un Semn care arăta că prețul a fost plătit și că am fost cumpărați
înapoi. Așadar, Sângele Lui firesc nu trebuia să fie Semnul, ci era doar prețul
de cumpărare. Dar trebuia să existe un Semn care să dovedească că prețul a fost

plătit pentru fiecare dintre noi.

„...Acum,

Semnul este Viața, Viața care a fost în Sânge. Vă voi dovedi aceasta cu Biblia. Este Semnul care trebuie să vină peste fiecare dintre noi ca să arate că am fost identificați cu Jertfa noastră și am dus la bun sfârșit cerința lui IeHoVaH.

(...) *Noul Testament*

înseamnă „Noul Legământ”, Viața Sângelui, noua Viață a Semnului în noi. În timp ce vechiul sânge a stat doar ca un simplu semn al părții chimice care arăta că un miel a murit, Duhul Sfânt este Viața care a fost în Persoana lui Isus Hristos care este arătată în voi și în mine, în seara aceasta. Înafara acestuia nu există îndurare. „Numai când voi vedea sângele, voi trece pe lângă voi”.

În primul mesaj **Semnul** predicat în anul 1963, fratele Branham a spus:

„Mai

întâi, profetul Său cu mesajul; El s-a identificat printre... cu un Stâlp de Foc cu profetul Său; apoi El a dat un semn.”

Vreau să înțelegeți că fratele Branham a predicat mesajul *Semnul* preumbrindu-l cu primul Exod, și ne-a arătat cel de-al treilea Exod. El a spus că primul lucru care se întâmplă este faptul că pășește un profet în scenă. El ne-a arătat cum să obținem *Semnul* și cum să-L aplicăm, totul începând cu un profet. Să nu credeți că veți aplica acest semn fără profet. Să nu credeți că se va întâmpla.

„...CU

un Stâlp de Foc cu profetul Său; apoi El a dat un semn, ca să ne aducă sub

acest sânge, arătând că El a acceptat această moarte înlocuitoare în locul nostru. Atunci, semnul la care se uita El era sângele, dovada că ați auzit mesajul, ați crezut în Stâlpul de Foc și ați acceptat înlocuitorul pe care El l-a rânduit pentru voi, așa că vă aflați sub partea chimică a sângelui vieții care a fost dată pentru voi. Ce lucru desăvârșit este acesta, vedeți, voi erați sub sânge.”

Ca umbră a celui de-al treilea Exod, fratele Branham a folosit primul Exod, arătându-ne profetul. Venirea Sa, a prins atenția oamenilor, iar apoi ne-a spus că trebuie să ieșim afară, că trebuie să venim sub un Semn, iar în mesajul **Semnul**, ne-a spus că Semnul este Viața lui Isus Hristos.

Dar noi trebuie să auzim Mesajul, să recunoaștem Stâlpul de Foc și să-L credem. Este ceea ce ne-a spus fratele Branham: să ascultăm profetul, să recunoaștem Stâlpul de Foc și să-L credem. Atunci poate fi aplicat Semnul.

Acum voi citi citatul la care am făcut referire:

„Țineți

minte, Israelul a trecut prin multe lucruri, dar în timpul de seară a fost cerut semnul; nu dimineața, nu în cadrul pregătirii, în cele paisprezece zile în care era ținut mielul. Israelul știa că urma să vină ceva.

(...)

Israelul știa că urma să vină ceva, dar nu a fost decât în timpul de seară când sângele mielului, semnul, a fost pus pe ușă. Cu toate acestea, mielul era deja pus sus.

În tot

acest timp a fost Mielul. Mielul a fost în timpul lui Luther, Mielul a fost în timpul lui Wesley, dar acum este timpul Semnului, este timpul în care fiecare casă trebuie să fie acoperită de Semn. Fiecare casă a lui Dumnezeu trebuie să

fie acoperită de Semn. Tot ce este înăuntrul ei trebuie să fie acoperit de Semn, iar Casa lui Dumnezeu este Trupul lui Isus Hristos, căci printr-un singur Duh am fost botezați cu toții în acest Semn și am devenit parte din El, iar Dumnezeu a spus „Când voi vedea etalat acest Semn, voi trece pe lângă voi”. În ce ceas trăim noi acum! Oh!”

De aceea, Mesajul este crucial pentru al treilea Exod. A primi Semnul este ceva crucial; nu este opțional, ci este crucial, hotărâtor. Trebuie să recunoaștem

profetul, Stâlpul de Foc, trebuie să recunoaștem Mesajul și să-L credem, trebuie să venim în supunere față de aceasta. De ce? Ce este Mesajul? Este Isus Hristos. Nu este „Ca și Hristos” sau „asemănător lui Hristos”, ci Mesajul este Isus Hristos, iar Viața a venit odată cu Mesajul. Duhul Sfânt a fost legat prin crezurile și dogmele omului, dar urma să fie eliberat în timpul de seară, de către Mesajul timpului de seară. Amin! Nu este timpul unei picături, un timp în care am primit ceva parțial, ci este timpul plinătății. Unde a venit acea plinătate? Jos, înapoi în biserică. De ce? El urma să aplice Sângele plinătății Vieții Sale, nu o dâră de Sânge. Luther nu a putut trăi Viața deplină.

Fratele Branham a spus că Luther a băut, a fumat și a jurat strâmb, dar el a primit trecere pentru că încă nu era descoperit Cuvântul deplin. Dar a sosit un timp în care a trebuit să trecem dincolo de toate acestea. Wesley a adus sfințirea. El nu a putut să mai stea în epoca lui Luther, ci a trebuit să se miște cum se mișca Stâlpul de Foc. Dar acum nu mai este un timp în care avem ceva parțial, o părticică, ci este timpul Vieții depline. În timp ce este aplicat Semnul, nu trebuie să spunem: „Am Semnul, voi merge în cer”, nu acesta este Semnul, prieteni, nu aceasta este ceea ce este Semnul, ci este Însăși Viața lui Isus Hristos etalată în afara ușii casei voastre. Nu este ca și cum am spune: „Am avut Duhul Sfânt într-o zi din anul 1977”. Nu de aceea a venit El. Semnul este Viața lui Isus Hristos etalată. Cum vom avea Viața fără Cuvânt când El este Cuvântul? La deschiderea Peceților, plinătatea Vieții S-a întors odată cu plinătatea Cuvântului. Când S-a întors înapoi Cuvântul, S-a întors înapoi Viața, iar Semnul este Viața. Nu parțial, ci în plinătate.

Și ce trebuie să facă Semnul? Prin faptul că ne predăm Împăratului care stă pe scaunul de domnie din inimile noastre, dacă a fost aplicat Sângele, El poate locui pe Scaunul îndurării, în inima noastră. Atunci nu mai este o Viață pe care o trăim noi, ci pe care o trăiește El prin noi. El a spus că „*Înafara casei noastre va fi zugrăvită Însăși Viața lui Isus Hristos*”. De aceea a venit Semnul astăzi. Nu a venit ca să ne certăm pe seama Lui sau ca să fie dezbătut, nu a venit ca să purtăm o insignă de onoare, ci ca să trăim Însăși Viața lui Isus Hristos în trupul Său care este Mireasa Sa.

Dacă nu este Viața, nu este El, pentru că aceasta este ceea ce este. Cum am putea ști ce este Viața lui Isus Hristos fără Mesaj? Cum am fi putut să știm dacă nu am fi văzut o Sămânță matură arătată, legănată înaintea oamenilor? Cum am fi putut ști dacă nu am fi văzut un fiu al omului descoperindu-L pe Fiul omului, arătat într-un profet? Cum am fi putut ști cum ar fi arătat acel Semn? Am fi spus: „Păi, acesta este Semnul”. „Nu, este acela”.

Prieteni, când veți vedea viața aceluia om de-a lungul a o mie două sute de casete, când îl veți vedea pe Dumnezeu pedepsindu-l, cum s-a pocăit, cum a ajuns în ascultare deplină de Cuvânt, cum s-a predat întotdeauna, Acela este Semnul. Ceea ce putem vedea pe aceste casete, în slujba lui William Branham, este Semnul etalat. Acea este Viața pe care vreau să o trăiesc ca un fiu matur al lui Dumnezeu, vreau ca Sângele să fie aplicat pe altarul meu, vreau ca Judecătorul să stea cu mine și să judece înăuntrul meu, scoțând afară tot răul, tot ceea ce nu este ca și El. Eu vreau să trăiesc Viața aceluia Semn, nu ceva ce pot face eu, ci ceva ce poate face El prin mine pentru că eu mor zilnic, mă predau zilnic și-L las să ocupe scaunul Său de judecată ca să mă judece dinăuntru.

Acesta este harul meu, prieteni. Aleluia! Acesta este adevăratul altar al lui Dumnezeu. El este în inima omului, iar când tot altarul, toți copiii lui Dumnezeu vor avea aplicată măsura deplină a Sângelui, acel Semn, va fi timpul întoarcerii în Eden. Până când mai este Sânge care

poate fi aplicat...

Prieteni, noi trăim în ziua în care poate fi aplicat Sângele.

Sângele poate fi aplicat pe adevăratul altar al lui Dumnezeu, care este inima omului. Și când ultimul altar primește Sângele, este înapoi în Eden.

Eu spun: „Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru acest Mesaj. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru acest Cuvânt. Doamne, ajută-ne să nu-L micșorăm

niciodată, să nu-L explicăm niciodată și să nu facem niciodată compromis cu privire la El.” Ci să spunem: „Doamne, dacă aceasta este ceea ce vrei Tu, este și ceea ce vreau eu”. Doamne, dacă Tu vrei totul, trebuie să-mi arăți ce este acel "Totul". Uneori, nici nu mai știu ce este totul, dar Doamne, eu predau totul zilnic. Ia totul de la mine, ia viața mea întreagă pentru că trebuie să fie afișat Semnul.

Aleluia! Prieteni, ce

zi trăim! Noi nu mai ținem Mielul pentru că El a fost dovedit. Cuvântul a fost dovedit, a fost legitimat, nu mai este ținerea Mielului, ci acum, este aplicarea Semnului. Eu spun: „Doamne, trăiește în Mine”.

Să mergem la Isaia 60:

*„Scoală-te,
luminează-te, căci lumina ta vine (în limba engleză: „a venit”) și slava Domnului răsare peste tine!”*

Ce este slava Domnului? Ceea ce a văzut Ezechiel, Ioan, ceea ce am putut vedea în fotografia făcută în anul 1959, cu un film Kodakrome. În vedenie, un singur om a putut reprezenta întregul trup al bisericii, acoperit, cu ce? Cu slava Domnului. De aceea noi am ajuns la sfârșit, când putem spune

„Shalom”.

*„Scoală-te,
luminează-te, căci lumina ta a venit și slava Domnului răsare peste tine!”*

Cred că am mai spus aceasta înainte. Toți cei care se aflau în adunare când a fost făcută această fotografie, cred că a fost în California, nu au văzut decât un om care predica în spatele unui amvon. Ei nu au văzut fizic slava Domnului, nu au știu că acela era scaunul de domnie al lui Dumnezeu, nu au știut că Dumnezeu locuia pe altarul Său adevărat, pe scaunul de domnie dinăuntrul aceluși vas de lut. Ei nu au știut că el era înconjurat de slava Domnului, aceasta fiind și ceea ce a văzut Ioan când a văzut cerurile deschise și pe Unul stând pe scaunul de domnie. Cei de acolo nu au știut că aceeași imagine urma să se arate pe pământ chiar înaintea ochilor lor. Ei au fost orbi față de aceasta. Fără îndoială, ca în cadrul oricărei alte mulțimi, unii au plecat de acolo având păreri diferite. „Oh, cred că predica a fost foarte bună, am fost uimită de ea, ceva mi-a atins inima”, sau „Cred că el a greșit aici”. Dar ei nu au înțeles că erau în prezența Domnului. Nu au înțeles că Dumnezeu era pe scaunul Său de îndurare, oferind îndurare. Nu au înțeles. Mulți au refuzat-o, iar alții poate că au batjocorit-o, iar acel scaun al îndurării a devenit un scaun al judecății, pentru mulți.

Prieteni, nici astăzi nu este diferit. Unde este slava Domnului? A răsărit peste noi. De ce? Pentru că Lumina noastră a venit.

*„Scoală-te,
luminează-te, căci lumina ta a venit și slava Domnului răsare peste tine!”*

De aceea, să nu vă criticați unii pe alții. Să nu criticați un predicator. Poate nu sunteți de acord cu el, dar să nu-l criticați. Nu fiți critici, nu fiți aroganți, ci așteptați până când Dumnezeu clarifică lucrurile.

Aceasta nu înseamnă că trebuie să fiți de acord cu ceea ce spune el. Puteți să nu fiți de acord, dar nu adoptați un duh critic, rău, cu privire la acel om, nu spuneți lucruri rele despre el. Ați face bine să fiți atenți pentru că s-ar putea să vorbiți împotriva scaunului de îndurare al lui Dumnezeu care Și-a extins îndurarea înspre voi, dar nu ați înțeles acest lucru. Prefer să-mi țin gura închisă și să aștept ca Dumnezeu să clarifice lucrurile. Eu pot spune: „Nu înțeleg ce vrea să spună, nu sunt de acord cu ce a spus sau nu sunt de acord cu ceea ce vrea să spună”. Toate acestea sunt în ordine, dar nu criticați. Nu-l criticați pe fratele sau pe sora voastră, ci lăsați-L pe Dumnezeu să se ocupe de aceste lucruri. Dacă noi am putea vedea ce a fotografiat acel aparat foto color într-o clipită, aceasta ar schimba felul în care ne comportăm unii față de ceilalți. Dacă am putea vedea slava Domnului în jurul fraților și a surorilor noastre, dacă am putea vedea slava Domnului adică fasciculele arămii de foc, de la chipul răunchilor în sus și în jos, dacă am putea vedea aceasta, am fi atenți, cum ne-am trata unii pe alții. Aleluia!

*„Scoală-te,
luminează-te, căci lumina ta a venit și slava Domnului răsare peste tine!*

*Căci
iată, întunericul acoperă pământul și negură mare, popoarele, dar peste tine
răsare Domnul și slava Lui se arată peste tine.”*

Despre cine vorbea profetul aici? Despre Sion, Mireasa.
Aceasta este. Unde este slava Domnului? Acolo unde locuiește El. Unde locuiește El? În Sion. Cine este Sionul? Mireasa. Acesta este locul în care locuiește El, este scaunul Lui de îndurare, pe pământ. Este reflecția cerului oglindită în om; astăzi, adevăratul scaun de domnie este în inima omului. Aceasta este locul în care găsim îndurare, prieteni.

Ei au putut veni la Templul lui Solomon. Solomon a tăiat pietre care reprezentau Trupul lui Isus Hristos, Mireasa, au pus acele pietre

împreună, iar înăuntru alor pietre era Prezența lui Dumnezeu. Aceasta a fost în ziua lui Solomon. Nimeni nu se putea închina la pietre, ci trebuia să recunoaștem ce se afla în spatele lor. Nimeni nu putea neglija acea clădire, nimeni nu-i putea întoarce spatele, nu putea sta departe de ea, dar nimeni nu i se putea închina ei. Amin! Însă ceea ce era în clădire era vrednic de închinare, era Însăși Prezența lui Dumnezeu și slava Domnului pe altarul din acea încăpere, iar pentru a aduce închinare Dumnezeului care era înăuntru, trebuia să treci dincolo de pietre.

Acum, clădirea este Mireasa lui Isus Hristos, Ea este Cea în care locuiește Hristos, Hristos locuiește înăuntru, așa cum este scris: „*Templul lui Hristos sunteți voi*”. Voi sunteți locul în care locuiește Dumnezeu, înăuntru al acestor pietre vii. Noi nu ne putem închina la pietre, ci trebuie să recunoaștem că nu putem devaloriza ceea ce dețin pietrele înăuntru lor. Noi trebuie să trecem dincolo de pietre ca să ne închinăm Dumnezeului care este înăuntru lor. Aleluia!

Acum, pe această planetă există un Templu numit Trupul lui Isus Hristos, care este Mireasa lui Isus Hristos, Trupul alcătuit din mai multe mădulare, Pietrele vii care au fost zidite într-un locaș sfânt al lui Dumnezeu, iar acesta este pe pământ chiar acum. Există un loc ales pentru închinare de unde Dumnezeu va primi închinarea voastră, iar acesta este dincolo de aceste pietre, pe adevăratul altar, unde este aplicat Sângele.

Amin!

Prieteni, voi nu sunteți nimeni, ci sunteți Cortul.

Bineînțeles, nimeni nu poate să vi se închine vouă, ci voi trebuie să-L arătați oamenilor pe Dumnezeul care este în voi, până când ei vor aplica Sângele pe altarul lor. Aleluia! Nu vă micșorați unii pe alții. Să nu treceți pe lângă ceea ce se petrece în jurul nostru. Să nu pierdeți ceea ce se petrece miercuri seara, duminică dimineața sau în cadrul serviciilor de închinare din cadrul săptămânii. Nu acordați o importanță minoră la ceea ce se petrece, pentru că în jur este slava Domnului. Amin! Să recunoaștem ceasul în care trăim! Să ne

ridicăm cu toții și să ne rugăm.

-Amin-